

LAUSMŲ KLASIKA

istorinis moteris romanas

VIRGINIA
HEATH

Davegėlas būcūrys

Kitagėlis

Virginia Heath

**PAVOGTAS
BUČINYS**

Istorinis romanas

Versta iš: Virginia Heath, His Mistletoe Wager, 2017

© Virginia Heath, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2020

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-1118-9

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2026

Prologas

*Šv. Jurgio bažnyčia, Hanoverio aikštė
1815-ųjų birželis*

Visi klauptai buvo užimti. Tokioje didžiulėje ir didingoje bažnyčioje kaip ši tai nutikdavo nedažnai, tačiau nieko nuostabaus turint omenyje, kad tuoj prasidės reikšmingiausias sezono vestuvės. Diena, kai aukštuomenės numylėtinė dailioji Apminsterio grafo vienturtė dukterė teka už gražiojo jaunikio.

Net ir saulė išlindo atšvęsti. Mesdama šiltus spindulius pro įspūdingus vitražinius langus džiugino akį ir įvairiomis spalvomis nudažę grindis – atrodė, tarsi žvelgtum pro kaleidoskopą. Ore tvyrojo ryškus lelijų – mėgstamiausių Lizės gėlių – aromatas. Taką per bažnyčią, kuriuo ji greitai žengs, puošė aukštos vazos su gėlėmis ir medžių šakų girliandos.

Vestuvinė suknelė buvo subtiliai išsiuvinėta, daili skrybėlaitė dekoruota nuostabiais smulkiais šilkiniais kaspinais. Taip, kaip ji visada ir norėjo.

Tiesą sakant, didžiuliam Lizės džiaugsmui, organizuojant vestuves su Reinhamo markizu

viskas klostėsi tiksliai taip, kaip ji ir įsivaizdavo. Juk apie tobulą šventę ji svajojo nuo tada, kai tebuvo dešimties. Apmastė viską iki smulkiausių detalių. Vestuvės – svarbiausia jos gyvenimo diena. Tobulo, laimingo gyvenimo pradžia prabėgus lygiai šešioms mėnesiams nuo pirmo susitikimo su visa širdimi mylimu vyru.

Jų sąjunga daug ką nustebino – taip pat ir brangiuosius Lizės tėvus. Čarlzas garsėjo kaip donžuanas. Prieš rasdamas tikrąją meilę buvo spėjęs sudaužyti ne vieną širdį. Kiekvieną kartą kam nors pradėjus jį kritikuoti – o tai nutikdavo erzinamai dažnai – Lizė primindavo, kad visi žino, jog sutikę sau skirtą moterį donžuanai tampa geriausiais vyrais. O ji neabejotinai buvo Čarlzui skirta moteris.

Brangusis kartojo tai kiekvieną dieną. Nuo pat pirmo jų šokio buvo itin aistringas ir dėmesingas gerbėjas. Nors Lizė turėjo nemažą kraitį, jis pabrėžė, kad pinigai jam nė per nago juodumą nerūpi. Su malonumu vestų ją net ir nieko neturinčią. Jei prireiktų, apsitaisiusią skudurais. Ką reiškia kraitis, jei širdis plaka tik dėl jos? Jiems lemta amžinai būti drauge. Čarlzui terūpėjo ji. Jis ne kartą tai įrodė apipildamas komplimentais ir ilgesingais

žvilgsniais. Kaip nuostabiai romantiškai viskas klostėsi. Tokio meilikavimo Lizei visi pavydėjo. O dabar dar surengtos ir tobulos vestuvės. Pirmoji birželio nuotaka.

- Vėliau aiškiai išsakysiu jam savo nuomonę! Galite tuo neabejoti! - jau antrą kartą per kelias minutes tėtis atvožė kišeninį laikrodį ir nekantriai įsispoksojo į ciferblatą. - Tai nuotaka turi išskirtinę teisę vėluoti, ne jaunikis. Palikti mus besislepiančius zakristijoje tarsi kokius nusikaltėlius visiškai nepadoru, Lize. Neįsivaizduoju, ką tas storžievis sau mano mus taip siutinamai įžeidinėdamas.

Lizė raminausiai nusišypsojo. Užsienio reikalų ministerijoje tėtis buvo pratęs vadovauti ir griežčiau nei būtina laikytis dienotvarkės. Jis garsiai išreiškė abejones dėl dukros pasirinkto jaunikio. Lizė pastaraisiais mėnesiais daug laiko praleido tikindama jį, kad viskas neabejotinai klostysis nuostabiai, o markizas ne toks, kokiu jį visi laiko.

- Nurimk, tėti. Susirinkusieji nežino, kad jau atvykome, tad visai nesvarbu. Tikriausiai yra rimta priežastis, kodėl Čarlzas vėluoja. Jis atvyks, - vakar naktį, prieš išsmukdamas pro jos miegamojo langą ir nusileisdamas visterija, mylimasis pasiuntė oro bučinį ir užtikrino, kad

skaičius sekundes iki jų priesaikos. Ką žvelgiant į visumą reiškia kelios minutės vėlavimo? Juk jie tuoj drauge leisis į viso gyvenimo kelionę.

Ranka instinktyviai pakilo prie pilvuko. Lizė užgniaužė besiskleidžiančią šypseną. Sužinojęs, kokią paslaptį pastarąją savaitę ji nuo visų saugojo, tėtis pasiustų.

Vėliau šįvakar, kai liks dviese, Lizė ketino Čarlzui papasakoti apie kūdikį. Vestuvinę dovaną jam, gimusią iš meilės prieš beveik du mėnesius, – kai ji noriai padovanojo jam savo nekaltybę. Nebuvo jokios prasmės toliau kentėti beprasmiškai ją saugant.

– Juk mes susižadėję, – pirmą kartą užsiropštęs visterija ir nustebinęs Lizę jos miegamajame priminė Čarlzas. – Ką tos kelios savaitės pakeis? Be to, kai meilė tokia stipri ir tvirta kaip mūsų, vestuvių ceremonija tėra formalumas. Širdyje aš tave jau vedęs, – ji jautėsi taip pat. Lizė žinojo, kad išgirdęs naujienas Čarlzas mirs iš laimės. Tobula tobuliausių jos gyvenimo metų pabaiga.

* * *

Pirmosios rimtos dvejonės užgimė po daugiau nei pusvalandžio išvydus papilkėjusį brolio

Rafio veidą. Įsmukęs pro šonines duris jis tyliai jas uždarė ir kiek susikūprinęs sustojo priešais.

- Jo nebėra, Lize.

Rimtas brolio balsas privertė pagalvoti blogiausia. Negi brangusis sužadėtinis mirė? To tikrai negali būti.

- Ką turi omenyje sakydamas, kad jo nebėra? Kas nutiko? - vos prieš kelias valandas Čarlzas atrodė kuo puikiausiai. Labai užsidegęs. Nebuvo matyti jokių ligos ar karščiavimo požymių. Ašaros jau sruvo skruostais, panika vertė širdį pašėlusiai daužytis krūtinėje. - Ar nutiko nelaimingas atsitikimas? - prašau, Dieve, kad tik jam nebūtų tekę kentėti.

Broliui papurčius galvą Lizė jo akyse išvydo nevaldomą pyktį.

Pyktį ir gailestį. Jai.

- Ne, lėlyte. Bijau, kad nenutiko nieko tokio kilnaus. Nežinau, kaip tau tai pasakyti, tad paprasčiausiai rėšiu viską, kaip yra. Tas niekšas veda kitą.

Lizei sulinko keliai. Atbulomis klupčiojančią link kėdės ją prilaikė tėtis.

- Tu klysti, - apėmė blogumas, sienos pradėjo suktis. - Čarlzas taip su manimi nepasielgtų. Jis mane myli.

- Jis paliko laišką... - laišką, kurį jos brolis aiškiai jau perskaitė, nes antspaudas buvo sulaužytas. Išlankstytas popierius suglebęs karojo jo rankoje.

Beširdiškas laiškas net nebuvo adresuotas kam nors konkrečiai. Gulėjo paliktas ant židinio atbrailos viengungio bute Olbanio name. Laiške buvo kasdieniškai informuojama, kad Čarlzas su Eilsberio hercogo dukra paslapčia bėga į Gretna Gryną. Tokį drastišką žingsnį tenka žengti todėl, kad prieš metus hercogas uždraudė jų santykius. Žinoma, jie stengėsi kovoti su juos pasiglemžusia nuožmia trauka. Tačiau meilė neišpasakytai turtingo hercogo paprastai, nerangiai jauniausiajai dukrai buvo „gili ir nekintanti“. Jau labai ilgą laiką jis buvo „širdyje ją vedęs“. Priesaikos vienas kitam tebus formalumas, nes - tai buvo stipriausias smūgis Lizei - „širdis plaka vien dėl jos“.

Pažįstami žodžiai labai skaudino. Perrėžė iš pradžių užplūdusį neigimą ir šoką gerokai stipriau nei kas kita. Koks siaubas sužinoti, kad jai tokie reikšmingi žodžiai sužadėtiniui nieko nereiškė.

- Rafi, jei veiksime nedelsdami, gal pavyks skandalą sušvelninti.

Praktiškojo tėčio žodžiai pasigirdo tarsi pro

miglią. Eilsberio hercogui buvo pasiūsta skubi žinutė. Suregztas karštligiškas planas. Stengiantis išgelbėti padėtį bus pasitelkti tėčio ryšiai Vyriausybėje ir aukšta padėtis visuomenėje. Visi ją remia stengdamiesi išsaugoti reputaciją. Tačiau kaipgi įmanoma pataisyti tokią padėtį? Ją suviliojo ir pametė.

Pametė!

Ilgai ir kruopščiai dėliojusi smulkmenišką tobulos ateities planą Lizė nenumatė tokio siaubingo scenarijaus. Elgėsi kaip naivi kvailė. Įsimylėjo žavų markizą, telaukusį, kol pasitaikys gerokai turtingesnis taikinys. Nėščia, naivi kvailė, kantriai laukusi jo bažnyčioje, tikėjusi visomis jo kruopščiai apskaičiuotomis vilionėmis ir atviromis pagyromis. Meilė Čarlzui taip apakino, kad Lizė nekreipė dėmesio į bene visų pažįstamų, taip pat ir savo šeimos, perspėjimus. Patikli, dėmesio ištroškusi kvailė, nenusipelnusi net niekšo jai nekaltybę atėmusio donžuano laiško, net paminėjimo tame brolio aptiktame raštelyje. Parašyto veidmainiškomis rankomis, dar prieš kelias valandas klaidžiojusiomis jos kūnu. Veikiausiai lipdamas pro miegamojo langą Čarlzas jau buvo suplanavęs santuoką, bet vis tiek pasinaudojo Lize. Kaip tikras palaidūnas,

begėdis donžuanas. Toks jis ir buvo. Į pasaką spanašios piršlybos ir visi nekaltos mergelės lovoje intymiai šnibždėti iš pažiūros nuoširdūs meilės prisipažinimai buvo nieko verti. Visa tai tebuvo melas. O ji apgavystėmis patikėjo.

Ranka vėl savaime pakilo prie pilvo. Staiga pasirodė, kad nuo stipraus lelijų aromato supykins. Gal taip Lizė pasijuto suvokusi katastrofiškai skaudžią padėtį. O gal tai tik kartus pažeminimo ir neišpasakytos išdavystės skonis. Lizė negrižtamai suniokota. Savo noru atidavė jautrią, švelnią širdį vyrui, o jis gražino ją negailestingai sumaitotą.

Sudraskytą į menkiausius gabalėlius.

1

*Pokylių salė Londone, Šv. Mikalojaus diena
1820-ųjų gruodžio 6-oji*

Heilas tarp pirštų ramiai pasukiojo amalo šakelę ir dar kartą įkvėpė šalto, gaivinančio nakties oro. Nuobodžiojo Renšo pokylių salėje tvyrojo troškus karštis. Kadangi viduje tokia spūstis, vėliau visi be abejonės vadins vakarą didžiai pasisekusi. Niekas mieste nesukeldavo tokio jaudulio kaip du šimtai prakaituojančių

aristokratų, įsispraudusių į geriausius žieminius drabužius ir švenčių proga apsimetėliškai džiūgaujančių.

Heilui šis vakaras simbolizavo siaubingų kančių kupino mėnesio pradžią. Dabar jis jau Redridžo grafas, tad iš jo bus tikimasi, kad lankysis visuose šventiniuose susibūrimuose nuo šiandienos iki pat Trijų karalių. Pasirodo, tokia Redridžų tradicija – vienintelė, kurią mama buvo užsispyrusi tęsti ir dabar, kai jos tironas vyrelis jau pūva po žeme. Po jo mirties praėjusiais metais ji su malonumu ignoravo visus kitus vyro nurodymus. Tačiau Kalėdų mama laukė taip nekantriai, kad Heilas nenorėjo skųstis, nors jam švenčių maratonas užsibaigs savo namuose Berklio skvere surengus prašmatniausią, visų laukiamiausią pokylį. Tai įvyks sausio šeštąją. Per Tris karalius. Oficiali Kalėdų sezono pabaiga.

Ankstesniais metais Heilui pavykdavo išsisukti nuo trumpo, pašėlusio švenčių maratono. Jis pašokdavo, pafirtuodavo su merginomis, o tada išskubėdavo į džentelmenų klubą, lošimo namus arba aistringos našlės ar paklydėlės žmonos, kurios draugija tuo metu mėgaudavosi, miegamąjį. O dabar jis įstrigo sukaustytas įsišaknijusio pareigos motinai

jausmo. Dabar, kai pagaliau liko laisva, o gedulas baigėsi, ji su didžiausiu užsidegimu mėgavosi gyvenimu. Kaip ir Heilas, ji smarkiai negedėjo. Tėvas buvo bjauraus charakterio diktatoriškas pikčiurna, kritikavęs visus paklydėlių vaikų poelgius. Švelniosios savo žmonos gyvenimą jis pavertė tikru pragaru.

Heilas jau nesuskaičiavo, kiek kartų girdėjo ją verkiančią miegamajame dėl dar vieno žiauraus ar neapgalvoto vyro poelgio. Jei išgirdęs verksmus Heilas nueidavo pas ją, mama apsimesdavo, kad nieko nenutiko.

- Nekreipk dėmesio, Heilai. Santuoka ir turi būti kupina išbandymų ir sunkumų, - dėl to mintis apie vedybas vyrą nelabai viliojo.

Jei Heilas nuėjęs pas tėvą papriekaištaudavo dėl tokio elgesio, po visos tirados plūdimosi, visada sekdavusios nepaklusnų elgesi, tėtis pareikšdavo, kad taip jau viskas yra. Žmona reikalinga susilaukti palikuonių. Ne daugiau. Kai pareiga įvykdoma, sutuoktiniams privaloma vienam kitą pakęsti. Tokia neišvengiama gyvenimo tvarka. O Heilui jau seniai laikas nustoti šlaistytis pakampėmis. Metas atlikti pareigą Stiuartų giminei ir susilaukti palikuonių, pratęsiančių liniją. Jei jau apie tai prakalbo, metas mokytis valdyti dvarą ir

deramai užsiimti verslu – tai sakydamas tėtis dažniausiai turėdavo omenyje kitų žmonių sužlugdymą ir puotavimą prie jų griaučių stengiantis susikrauti dar didesnius turtus.

– Pasaulis sukasi dėl pinigų, Henri, daugiau niekas nesvarbu. O gal tu ketini savo pritrenkiamu, skandalingu elgesiu visą gyvenimą kelti man nusivylimą?

Kvailas klausimas turint omenyje, kad Heilas nebuvo linkęs nei į žiaurumą, nei į *deramai* vykdomą verslą. Jo gyvenimo misija buvo kiekviena pasitaikiusia proga iš principo kiek įmanoma stipriau apvilti tėvą. Patikimiausias būdas to pasiekti – kuo dažniau kelti skandalus. Matyti įsiutusio tėvo violetiniu atspalviu nusidažiusį veidą Heilui patiko ne ką mažiau, nei vieną po kitos temptis į lovą gausybę jam ir santuokai visiškai netinkamų moterų. Antroje pomėgių sąrašo vietoje buvo beatodairiškas lošimas prie kortų stalo. Tėtis negalėjo pakęsti neatsakingo pinigų švaistymo tokioms nerimtoms ir neprognozuojamoms pramogoms. Pinigai skirti pinigams gaminti. Jų stirtas reikėjo vis didinti, nes pinigai reiškia galią, o tėvui visų labiausiai patiko jaustis galingam....